

Tribuna lliure

Carta oberta

al Dr. García-Tornel, President del Col·legi de Metges de Barcelona

Molt distingit company i amic: amb molt de gust he llegit el seu article "Una aclaració", inserit en el número de setembre del nostre BUTLLETÍ.

Pel que a mi m'afecta, el fet té tanta poca importància que si vostè no ho hagués hagut de prendre com una desatenció, ni hauria contestat; però l'atenció que em mereix vostè, el molt il·lustre President del Consell de Col·legis, m'oblige a donar una explicació.

Com haurà notat, la meva afirmació de que "l'Assemblea anava a aprovar unànimement l'obligatorietat general", era condicionada per al cas de "si no estem mal informats". Doncs bé, la meva informació no podia ésser més directa com comprèn; perquè no vaig assistir a l'Assemblea ni tan sols sé, ni m'he preocupat de saber-ho, si tenia dret a assistir-hi com a simple espectador; i per tant, havia d'ésser per referències.

Les meves informacions foren recollides en converses tingudes en el Sindicat, i no amb una sola persona, cosa que he volgut comprovar abans d'escriure aquesta carta, per assegurar-me que no havia estat víctima d'una mala interpretació o comprensió; i, efectivament, no resulta ésser jo, si per a cas, qui ho havia entès malament, sinó els que m'havien informat.

Ara vostè diu que "és un error que ha hagut de rectificar moltes vegades". Això demostra que no era jo sol el mal informat, i per tant, m'alegro d'haver-li donat ocasió per a la rectificació. També me n'alegro perquè això em dóna ocasió de felicitar-lo, així com també al Dr. Pérez Mateos—al qual no tinc el gust de conèixer personalment—, però que em mereix tots els respectes, així com a tots els que hi intervingueren.

Així mateix, és una satisfacció per a mi, el que vostè s'hagi dignat de fixar l'atenció en el meu insignificant treball, puix que així no li hauran passat despercebuts els altres extrems, que no tenien altre objecte que el de fixar bé i cridar l'atenció sobre els acords presos en la Junta General del Col·legi, a fi de què se n'enterés tothom i els tinguessin presents aquells que els haguessin de fer complir—malgrat no necessitin semblants estímuls—, màxim quan es tracti de la reforma de l'estatut, cosa que suposo haurà d'haver de venir, i en les seves derivacions, o sigui principalment la implantació de la "Previsión Nacional".

Aprofito molt gustosament aquesta avinentesa per a repetir-me seu afm. amic i company q. l. e. l. m.

H. PUIG.